

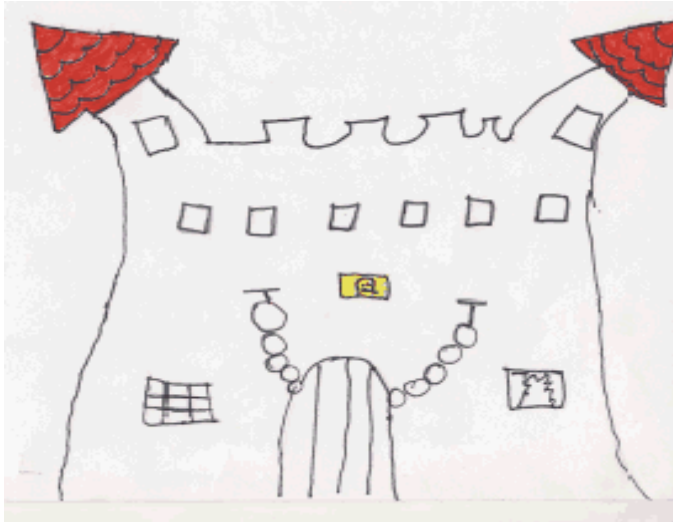
HET EENZAME SPOOK.

Dit Halloween verhaal werd geschreven door Eline Penneman op 31 oktober 2010 in Machelen bij Peter Anton en Tante Els.

Heel lang geleden woonde in een kasteel

hier ver vandaan een eenzaam spook.

Het spook was zo verdrietig dat hij niet meer bewoog.

“Al die dagen alleen!” zuchtte hij.

Toen hij op een dag een vogel zag vroeg hij:

“Hallo vogel, weet jij wat er mis is met mij?”

De vogel zei: *“Ik voel het al; ik weet wat jij wil.*

Je moet daarvoor door de diepte der wanhoop,

dan naar het woud der doden en dan naar het kerkhof

en daar is het spookkasteel. Veel plezier!”

Het spook snapte er niets van.

“Wat was dat?”, dacht hij.

Hij ging een kaart zoeken, toen plots de vogel

een kaart bracht en sprak:

“Pas op voor de drie gevaren!”.

Nu snapte het spook er echt helemaal niets meer van!

Hij pakte zijn rugzak en ging op weg.

Het werd nacht.

Hij zette zijn tent op en hoorde toen een geruis.

Hij wist het zeker, hij was er bijna,

bij de diepte der wanhoop!

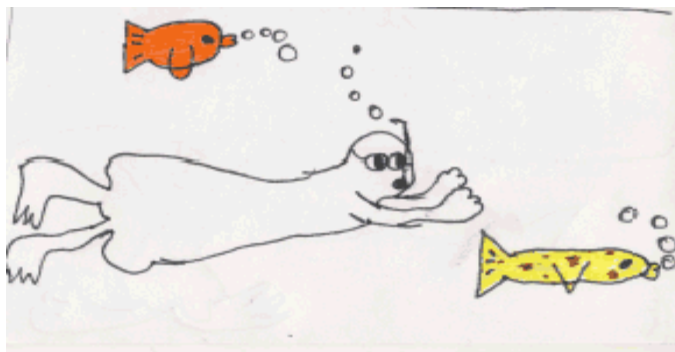
Oei, oei, oei hij was superbang!

De volgende dag kwam hij bij de diepte der wanhoop en zag toen dat je erin moest zwemmen.

Gelukkig had hij een zwembroek bij.

Hij deed ze aan en "plons" hij begon te zwemmen.

"Waarom toch heette het de diepte der wanhoop?",

dacht het spook?

Toen hij zag dat alle vissen de andere kant op gingen,

vroeg hij aan een vis wat er allemaal gebeurde.

Die zei: *"Het is oorlog!"*. *"Hoe bedoel je, het is oorlog?"*,

vroeg het spook.

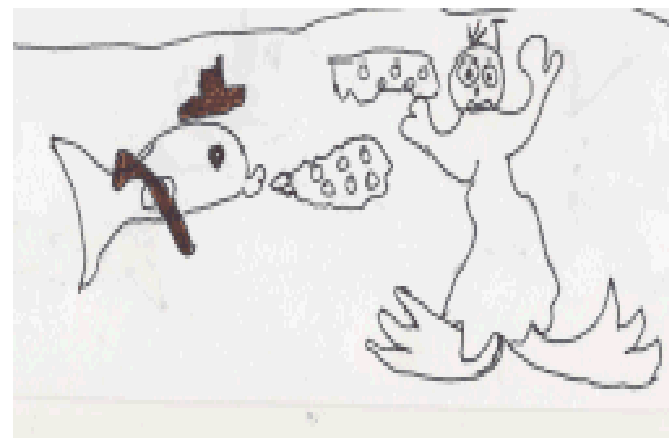
"De vissen tegen de spookvissen" antwoordde de vis.

"Spookvissen?" vroeg het spook

"Ja, zij wonen in het woud der doden.

Ik moet met hen mee, maar pas op voor de drie gevaren!",

sprak de vis.

“Zeg, kunnen ze niet ophouden”, dacht het spook.

“Hé, mevrouw, bent u een spookvis ?” vroeg het spook.

“Ja.” zei de spookvis.

“Wilt u mij dan de weg wijzen?” vroeg het spook.

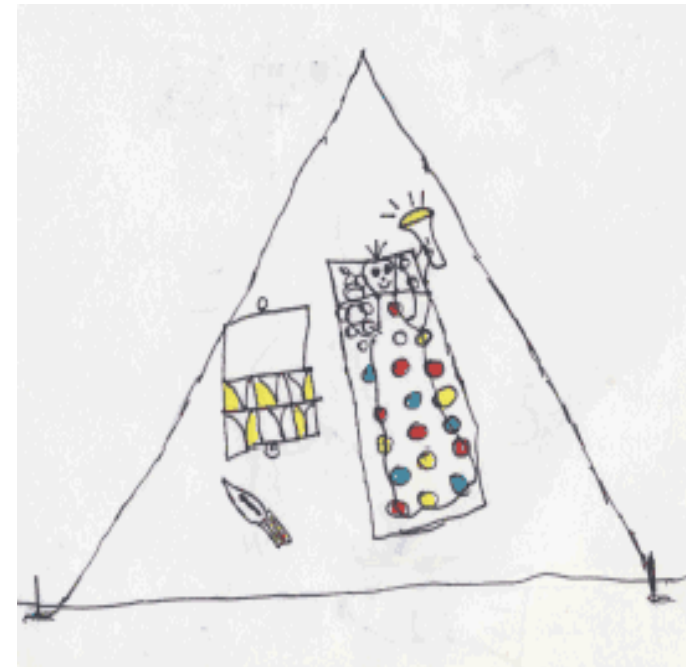
“Maar natuurlijk. Neem een kom en neem me mee.”,

sprak de spookvis.

Ze zwommen tot de nacht viel en toen kwamen ze aan op een eiland *“het woud der doden”* genaamd.

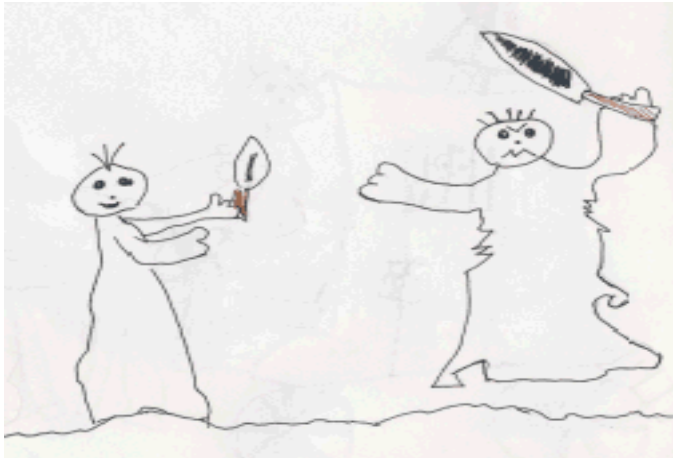
Het spook nam afscheid van de spookvis en zette zijn tent op.

De volgende dag ging het spook op weg.

“Wat een woud!”, dacht het spook, “zoveel struiken!”, toen plots iemand te voorschijn sprong.

Het werd een hevig gevecht.

Tot slot gaf het spook zich over en namen ze hem mee.

In de verte zag het spook een kasteel.

"Oei, ik ben juist", dacht het spook.

"Joepie!", riep het spook.

"Hou je kop!" riep de koetsier.

Toen het spook de troonzaal werd binnen gelaten, zag het een man en een vrouw staan.

"Ik ken jullie van ergens" zei het spook.

De man antwoordde: *"Zoon!"*

Het spook riep: *"Papa, Mama!"*

"Je bent thuis!" antwoordden zij.

Plots zag het spook ook een heel mooi meisje staan
en werd onmiddellijk smoorverliefd op haar!

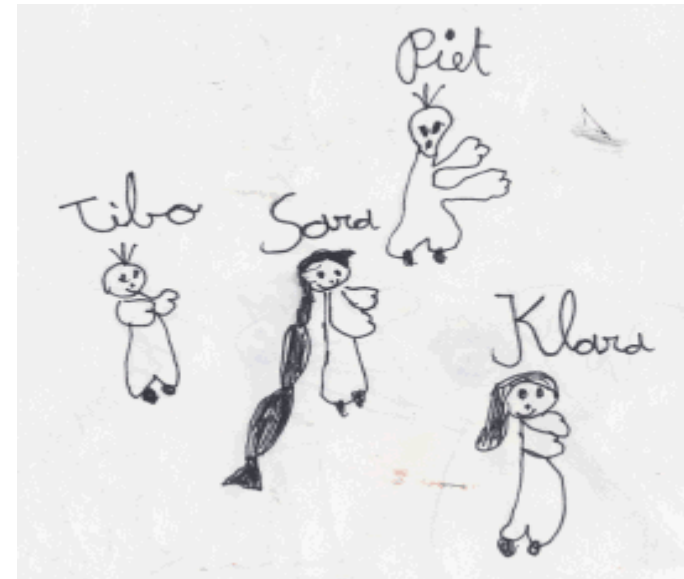
"Dat is je vrouw, Lara", zei de vader van het spook.

"LARA!!!" riep het spook, en ze vlogen in elkaars armen.

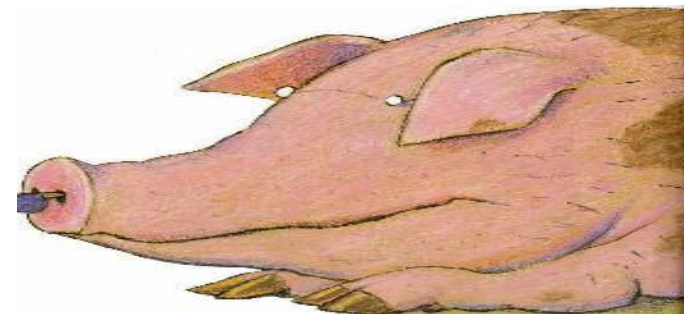

Ze kregen nog veel kindjes

en het eenzame spook was niet langer eenzaam!

En toen kwam een varkentje met een lange snuit

e
n

d
i
t

H
a
l
l
o
w
e
e
n

v
e
r
h
a
a
l
t
j
e

w
a
s

u
i
t
!